

Ἡ Πρεσβυτέρα καὶ ἡ μεγάλη ἀποστολή της

† Πρεσβυτέρας Θεοδώρας Καλύβα-Σαράντου

(Ἡ μακαριστὴ πρεσβυτέρα † Θεοδώρα Καλύβα-Σαράντου μετέστη εἰς τὴν ἄλλη ζωὴ - 27-9-1977 - ὕστερα ἀπὸ τραγικὸ θάνατο πού εἶχε σέ κάποιο αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα. "Ὅσοι τὴν εἶχαν γνωρίσει βεβαιώνουν ὅτι ἦταν μιὰ ἐκλεκτὴ ψυχὴ, μέ ἔντονη πνευματικὴ ζωὴ. Ὄταν ἐκοιμήθη, ἄφησε τὸν ἱερέα Σαράντη Σαράντο ἐν χηρείᾳ μέ τέσσερα ἀνήλικα παιδιὰ μικρῆς ἡλικίας. Στό ἄρθρο της πού ἀκολουθεῖ - τό ὁποῖο δημοσιεύθηκε στό περιοδικό "Ἐνορία" στίς 1-12-1972 - δείχνει πῶς μπορεῖ σήμερα μιὰ πρεσβυτέρα νά σταθεῖ στό πλευρό τοῦ συζύγου της ἱερέως καί ταυτόχρονα νά διακονήσῃ τὴν οἰκογένειά της καί τὴν εὐρύτερη οἰκογένεια τῆς ἐνορίας. Τέλος, ἀναφέρουμε ὅτι ἦταν Θεολόγος καθηγήτρια, διορισμένη στή Μέση Ἐκπαίδευση. Ἄς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη της.)

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀγίους τῆς Ἐκκλησίας μας εἶπε: "Ἄν στό δρόμο μου συναντήσω ἕναν ἄγγελο καί ἕναν ἱερέα, θά σκύψω νά φιλήσω τό χέρι τοῦ ἱερέως πρῶτα καί ὕστερα θά προσκυνήσω τόν ἄγγελο".

Αὐτὴ ἡ σκέψη πράγματι κρύβει τὴν μεγαλύτερη ἀλήθεια γιατί ὁ ἱερεὺς εἶναι ἡ ὁρατὴ παρουσία τοῦ Χριστοῦ στόν κόσμο μας, εἶναι ὁ Χριστός σαρκωμένος, ὁ Λυτρωτής, ὁ θριαμβευτὴς Κύριος ἀνάμεσά μας.

Ἐμεῖς οἱ πρεσβυτέρες δέν συναντᾶμε στό δρόμο μας τὸν ἱερέα. Οὔτε μόνον στήν Ἐκκλησία. Γιά μᾶς ὁ ἱερεὺς εἶναι ὁ σύζυγός μας. Ζοῦμε τὴν πιό πλούσια εὐλογία, τὴν πιό χαρισματικὴ ζωὴ, κι ἄς τό ἔχουμε συνηθίσει λιγώτερο ἢ περισσότερο. Ἐμεῖς οἱ πρεσβυτέρες εἴμαστε ἕνα μέλος τῆς ὑπάρξεως τοῦ συζύγου μας-ἱερέως, *ὅστούν ἐκ τῶν ὀστών του καί σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς του*. Ὁ Κύριος μέ τό μέγα μυστήριό τοῦ γάμου μᾶς ἔνωσε μυστηριακά μέ τὸν ἱερέα σέ μιὰ ἀγία, τελεία, δυνατὴ ἐνότητα. Μαζί μέ τὸν ἱερέα ζοῦμε, συζητοῦμε, ἀντιμετωπίζουμε ἀρκετές ποιμαντικὲς μέριμνες. Μά τό κυριώτερο, δεχόμαστε τὴν θεῖα χάρι, ἀκατάπαυστα, πού ἄφθονα δίδεται στήν κτίσι ὀλόκληρη γιὰ νά τὴν μεταμορφώσῃ καί νά τὴν θεώσῃ.

Ὁ γάμος ὁ δικός μας εἶναι, θά λέγαμε, εἰς τό ἔπακρον καί συνεχῶς θεανθρώπινος, ἀφοῦ ὁ σύζυγός μας καί ἐμεῖς φέρνουμε τὸν Χριστό μέσα μας, ἐφ' ὅσον εἴμαστε Χριστοφόροι. Ὁ γάμος μας ἀκόμα εἰκονίζει τὴν ἀγία Τριάδα: ὁ Κύριος, ὁ πρεσβύτερος καί ἡ πρεσβυτέρα. Νά τό πιό ἀπλό, ἀλλά συνάμα καί τό πιό παντοδύναμο καί πανευφρόσυνο γεγονός γιὰ μᾶς, πού καταξιώνει τὴν φτωχὴ καί πεπερασμένη μας ψυχὴ, τὴν μικρὴ μας ζωὴ.

Ἀφοῦ λοιπόν ὁ σύζυγός μας ἱερεὺς μετέχει στό θαῦμα τῆς ἱερωσύνης τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί σύ καί ἐγώ, ἀδελφὴ πρεσβυτέρα, συμμετέχουμε στήν ἱερωσύνη τοῦ Κυρίου μας μέ τό μυστήριό τοῦ γάμου. Ἀσύγκριτη ἡ τιμὴ αὐτὴ γιὰ μᾶς ἀπὸ τίς ὁποῖες ἔρρευσαν τά φαῦλα.

Ἡ μητέρα μας ἡ Εὐὰ ἔφερε τὴν ἀπώλεια στὸν βασιλέα ὅλης τῆς κτίσεως τὸν Ἀδάμ, τὸν σύζυγό της. Ἐμεῖς οἱ πρεσβυτέρους συμμετόχους στὴν ἱερωσύνη τοῦ συζύγου μας καὶ στοῦ σταυροῦ τοῦ πατρὸς μας, ἀγωνιζόμαστε νὰ γίνουμε ἅγιες, πανάγιες, μέ τὴν ἄσκησι, τὴν προσευχή, τὴν σιωπή, τὰ ἄλλα μυστήρια, καὶ τὴν λατρεία, μέ τὴν εὐλογημένη τεκνογονία, τὸ πιό ἀσφαλές μέσον σωτηρίας. Ἔτσι ἐλπίζουμε θεία χάριτι καὶ κρείττω.

Ὁ σύζυγός μας δέν εἶναι ὁ Γιώργος ἢ ὁ Γιάννης, ἀλλὰ ὁ πατήρ Γεώργιος ἢ ὁ πατήρ Ἰωάννης. Ἀποτελεῖ μετά ἀπό τὸν ἐπίσκοπό μας τὸ κέντρον τῶν πιστῶν, τὸν ποιμένα τῶν λογικῶν προβάτων, τοῦ ἐκλεκτοῦ λαοῦ τῆς Ἐκκλησίας μας, πού πορεύεται στὴν σωτηρία, στὴν λύτρωσι. Αὐτός, ὁ σύζυγός μας εἶναι ἕνας ἄνθρωπος τραγικός, ὄχι μέ τὴν κοσμικὴ ἔννοια βέβαια. Εἶναι δηλαδή ὁ πιό χαρούμενος ἄνθρωπος, ὅταν λειτουργῇ, ὅταν ἀγιάζῃ τὸν περιούσιο λαό τοῦ Θεοῦ μέ τὰ μυστήρια καὶ μέ τὸν θεῖο λόγο πού ἔχει τὴν δύναμι νὰ ἀναστήσῃ τίς νεκρές ψυχές. Ὁ ἱερεύς-σύζυγός μας εἶναι καὶ ὁ πιό θλιμμένος ἄνθρωπος γιατί ἀναλογίζεται, βλέπει, ζῆ καὶ αἰσθάνεται συνέχεια πόσο μικρός εἶναι μπροστά στὸν ἄπειρο Κύριο τῆς δόξης, πόσο φτωχός μπροστά στὸν Πλούσιο ἐν ἐλέει, καὶ οἰκτιρμοῖς, πόσο *"γῆ καὶ σποδός"* μπροστά στή θεία μεγαλειότητα, στὴν ἄρρητη σοφία καὶ ἀγάπη τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ.

Πόσες φορές δέν τὸν βλέπουμε νὰ γυρίζῃ στοῦ σπίτι πονεμένος κατάκαρδα γιὰ τὰ συντρίμματα τῶν ψυχῶν πού συνήνητησε τὴν ἡμέρα, γιὰ τὴν ἁμαρτία καὶ τὴν ψυχρότητα πού πιέζει τίς ταλαίπωρες ὑπάρξεις, τίς δέσμιες μέσα στὸν δύστυχο "προοδευμένο" πολιτισμό μας.

Ὁ ἱερεύς μας ἀκόμη μοιάζει μέ τὸν θεόπτη Μωϋσῆ πού ἀνεβασμένος στοῦ ὄρος Σινᾶ ἄκουγε τίς βροντές, ἐτυφλώνετο ἀπό τίς ἀστραπές τῆς θείας μεγαλειότητος καὶ ἐκρύβετο μέσα στοῦ σύννεφο τῆς θείας παρουσίας. Ποτέ δέν εἶδε ὅμως τὸ θεῖο πρόσωπο. Γιατί *"οὐδεὶς ὄψεται τὸ πρόσωπόν μου καὶ ζήσεται"*, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ. Καὶ ὁ ἱερεύς σύζυγός μας ἀτενίζει καὶ ἀγγίζει φρικωδεστέραν θυσίαν καὶ θαῦμα, ἀσυγκρίτως ἐκπληκτικόν, καθὼς λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος. Ὡστόσο τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του βλέπουν μέρος τῆς θείας δόξης. Ἡ καρδιά του κλείνει μέρος τῆς ἀπείρου Ἀγάπης καὶ ὁ νοῦς του ἀγωνίζεται νὰ χωρέσῃ μιὰ σταγόνα ἀπό τὴ θεία σοφία.

Δίπλα σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, ἢ, ἅς τὸ ποῦμε καλύτερα, πλάϊ στὸν ἱερέα της τί πρέπει νὰ αἰσθάνεται ἢ πρεσβυτέρα; Πῶς πρέπει νὰ ζῆ;

Ἡ γυναῖκα γενικά δίπλα στον ἄνδρα παίζει βασικό ρόλο. Εἶναι προωρισμένη νὰ γίνετα ὁ ἀρχιτέκτων τῆς συζυγικῆς γαλήνης, νὰ σφογγίζῃ τὸν ἰδρῶτα τοῦ προσώπου τοῦ ἀνδρός της, νὰ κάμῃ ἀνάλαφρη ἀπό τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν ἀγωνία καὶ τὸν μόχθο, τῆ ζωῆ του. Εἶναι τὸ μικρὸ λυχνάρι πού φωτίζει τὸ διάβα τῶν ἀνθρώπων πού ἀγαπᾷ. Ἡ μητέρα καὶ σύζυγος γίνετα ἢ σιωπηλὴ θυσία πού ἐπάνω της θὰ ἀκουμβήσουν καὶ θὰ ριζώσουν τὰ ἀγαπητά της πρόσωπα, γιὰ νὰ στερεώσουν καὶ νὰ ἐπιτύχουν στή ζωῆ.

Μπορεῖ βέβαια ἡ ἱστορία νά διαστίζεται ἀπό ὀνόματα ἀνδρῶν, πίσω ὅμως ἀπό αὐτοὺς κάποια γυναῖκα, κάποια μητέρα ἔπαιξε τὸν ρόλο της, ἔγινε ὁ σμιλευτής του. Μοιάζει ἡ γυναῖκα μέ τὸ ὑπόγειο καί ἀθόρυβο ἐκεῖνο ρυάκι πού ἐνῶ δέν φαίνεται, μεταβάλλει τὸν τόπο σέ ζωογόνο, δροσερό. Ἐκεῖ ἀκριβῶς πού φυτρῶνουν οἱ μεγάλες βελανιδιές, οἱ μεγάλοι ἄνδρες.

Ἔτσι λοιπόν ἡ πρεσβυτέρα θά εἶναι ἡ τέλεια νοικοκυρά, ἡ ἀφωσιωμένη σύζυγος, ἡ καλή μητέρα, ἀλλά ὁ νοῦς της καί ἡ καρδιά της πρέπει νά συν-αρπάζονται ἀπό τὸ ἱλαρὸν Φῶς τῆς θείας ἀγίας δόξης.

Καί τὰ ὄπλα τῆς πρεσβυτέρας;

Ἡ πίστις. Νά τὸ πρῶτο της ὄπλο. Ζέrouμε πῶς μπορούμε μέ ἓνα καί μόνο κόκκο σιναπιοῦ πίστεως νά μετακινήσουμε ὄρη. Ὁ ἅγιος Μᾶρκος ὁ ἀσκητής θέλησε νά δείξη τὴν τεράστια δύναμι αὐτοῦ τοῦ λόγου τοῦ Κυρίου γιὰ τὴν προσευχή. Μέ τὴν προσευχή του πράγματι ἐκίνησε ὀλόκληρο βουνό. Κι ὅμως δέν εἶναι μεγάλο κατόρθωμα, γιατί μέσα μας ὑπάρχουν μεγαλύτερα βουνά. Πῶς νά τὰ βγάλουμε πέρα π.χ. μέ τὸ λίγο μισθὸ τοῦ συζύγου μας ἱερέως καί νά ἀνταποκριθοῦμε στὶς ἀνάγκες τῆς μεγάλης μας οἰκογενείας; Νά τὸ βουνό. Πίστις τυφλή, ἢ σωστότερα ζωντανή στὸν Κύριό μας θά φέρη τὸ πιό αἴσιο, τὸ πιό συμφέρον ἀποτέλεσμα.

Ἀλλοίμονο ἐπίσης ἂν ἡ πρεσβυτέρα, ὁ ἄνθρωπος αὐτός τῆς χάριτος, δέν καλλιεργεῖ μέσα της τὴν ἐλπίδα τῆς μελλούσης ζωῆς κοντά στὸν Κύριο μετὰ τῆς Θεοτόκου καί τῶν ἀγίων μας. Ἡ πρεσβυτέρα εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού λιώνει μέ τὴν ἀγία ἐλπίδα τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν καί διαδίδει τὴν ἐλπίδα αὐτὴ στὶς ψυχές πού τὴν πλησιάζουν. Καί αὐτὴ ἡ ἐλπίδα ἀνάβει μέσα της καί γύρω της τὴν ἀγάπη πού εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Τὴν ἀγάπη στά παιδιά της, στὸν ἱερέα της, στὴν ἐνορία τοῦ ἱερέως της, σέ κάθε ψυχή, σέ κάθε παιδί τοῦ Θεοῦ πού θά χτυπήσῃ τὴν πόρτα της. Ἡ ἀγάπη της ἡ πρώτη, ἡ μοναδική, δηλαδή ἡ ξεχωριστή, ἡ βαθύτερη εἶναι ὁ Χριστός, πού ἐσαρκώθη, ἐσταυρώθη καί ἀνεστήθη γιὰ μᾶς, γιὰ νά βροῦμε τὸν γλυκύτατο παράδεισο ἀνοικτό, γιὰ νά γίνουμε παιδιά τοῦ Θεοῦ καί πάλι.

Αὐτὴν τὴν ἀγάπη εἶχαν ὅλες οἱ χριστιανές μητέρες καί γι' αὐτὸ ἀνέδειξαν ἀγίους στὴν Ἐκκλησία μας. Ἡ ἀγία Μόνικα, ἡ μητέρα τοῦ πρώην ἀμαρτωλοῦ καί ἀτίθασου Αὐγουστίνου, τέτοια ἀγάπη εἶχε στὸν Κύριο. "Υψωνε τὴν καρδιά της σέ προσευχή χρόνια ὀλόκληρα ἕως ὅτου ἔδωσε ὁ Κύριος τὴν σωτηρία στοῦ παιδί της καί τὸν ἀνέδειξε ἅγιον Αὐγουστῖνο. Ἡ Ἀνθοῦσα, ἡ Νόνα καί ἡ Ἐμμέλεια γι' αὐτὸ ἔβγαλαν ἅγια παιδιά, τοὺς ἀγίους τρεῖς Ἱεράρχας. Φλογερὴ ἀγάπη στὸν Χριστό μέ ἀσίγαστη προσευχή, νά ἡ καρδιά τῆς ἀγίας μητέρας πού ζῆ τὸν Χριστό, ἐν Χριστῷ. Δικαιολογημένα καί ὁ εἰδωλόατρης Λιβάνιος τίς ἐθαύμαζε: "*Βαβαί, οἶαι παρά χριστιανοῖς γυναῖκες εἰσίν!*" ἔλεγε. Τέτοιες ἦσαν καί οἱ μητέρες πολλῶν ἄλλων ἀγίων.

"Ὅσο μάλιστα θά φουντώνῃ μέσα της ἡ θεία ἀγάπη, τόσο πιό ταπεινὴ θά γίνεται ἡ πρεσβυτέρα." Ἀν ὁ ἅγιος Ἰσαάκ ὁ Σῦρος, ὁ πρῦτανος τῶν μυστικῶν πατέρων, ἔθεωροῦσε τὸν ἑαυτὸν του κατώτερον "*πάσης τῆς κτίσεως*", πιά γνώμη θά ἔχει γιὰ τὸν ἑαυτὸ της ἡ παπαδιά;

Τό πολυτιμώτερο στολίδι της είναι ή βαθείά, ή άκρα ταπεινοφροσύνη. Άθόρυβη, σιωπηλή, χωρίς νά άπαιτεί ποτέ διακρίσεις, ή άνέσεις ζή μυστικά στην καρδιά της τόν ούράνιο Νυμφίο, τόν Χριστό. Μέ ύπομονή αντιμετώπιζει τά ποικίλα προβλήματα τής οίκογενείας της. Προσπαθει νά ανακουφίσει τόν ιερέα της μέ τήν ύπακοή της καί νά προσφέρει άνάπαυσι καί ήρεμία στην εύαίσθητη ιερατική ψυχή πού άγωνίζεται νά άρπάξει τίς ψυχές άπό τούτο τόν κόσμο καί νά τίς φέρη κοντά στό Θεό, όπως λέγει ό άγιος Γρηγόριος ό Θεολόγος.

Ή πρεσβυτέρα θέλει νά συμμορφώνη τόν έαυτό της σύμφωνα μέ τόν γυναικείο χαρακτήρα, όπως ό θεϊός Παύλος τόν θέλει: *"Ψαύτως γυναίκας σεμνάς, μη διαβόλους, νηφαλίους, πιστάς έν πᾶσι"*, γράφει στην έπιστολή του προς Τιμόθεον. Χαίρεται επίσης ή πρεσβυτέρα όταν διαβάσει στην πρώτη έπιστολή του άποστόλου Πέτρου: *"όμοίως γυναίκες ύποτασσόμεναι τοῖς ἰδίοις άνδράσι, ἵνα καί εἴ τινες άπειθοῦσι τῷ λόγῳ, διὰ τῆς τῶν γυναικῶν άναστροφῆς άνευ λόγου κερδηθήσονται, έποπτεύσαντες τήν έν φόβῳ άγνήν άναστροφήν ὑμῶν"*. Μέ άλλα λόγια ή σιωπή τής συνετῆς καί σεμνῆς γυναίκας μπορεί νά μαλακώσει τόν σκληρό άνδρικό χαρακτήρα. Καί συνεχίζει ό άγιος Άπόστολος Πέτρος: *"ὧν έστω οὐχ ό έξωθεν έμπλοκῆς τριχῶν καί περιθέσεως χρυσίων ή ένδύσεως ἱματίων κόσμος, άλλ' ό κρυπτός τῆς καρδιάς άνθρωπος έν τῷ άφθάρτῳ του πραέως καί ήσυχίου πνεύματος, ό έστιν ένώπιον του Θεου πολυτελής"*.

Όχι λοιπόν ή έξωτερική πολυτέλεια, τά ποικίλα χτενίσματα, άλλά ό κρυπτός τῆς καρδιάς, ό μυστικός άνθρωπος άποδεικνύει τήν αξία τῆς γυναίκας. Πόσο σύμφωνα δέν είναι όλα αυτά μέ τήν ύψηλή ζωή πού καθημερινῶς αξιώνεται νά βλέπη διά του ιερέως της ή πρεσβυτέρα:

Ή άγία Ναταλία, τήν μνήμη τῆς όποίας έορτάζουμε στις 26 Αυγούστου, μέ τίς ιερές προσλαλιές της, τίς νουθεσίες της, τίς άκούραστες προσευχές της, σάν άλλη, Νέα Εύα, έφερε τόν σύζυγό της Άνδριανό κοντά στον Χριστό. Ή Έκκλησία μας καί τούς δύο τούς τιμᾶ ως Άγίους. Νά τί κατόρθωσε ή σύζυγος διά τῆς Χάριτος! Καί πόσες άλλες γυναίκες δέν κατόρθωσαν νά οδηγήσουν όλη τους τήν οίκογένεια στον Παράδεισο!

Δέν θά ζηλέψη καί ή πρεσβυτέρα αυτά τά άγια φωτεινά παραδείγματα:

Καί είναι γεγονός ότι πρεσβυτέρες άγιες στήριξαν μετρίους κληρικούς. Ένω τό έργο λαμπρῶν πρεσβυτέρων έναυάγησε, τουλάχιστο έτσι έφάνη, όταν οί πρεσβυτέρες είχαν τό νοῦ τους... μακράν του Χριστου... στις άνέσεις, στις διασκεδάσεις του κόσμου τούτου, *"του όποιου τό σχῆμα παράγεται καί ή έπιθυμία αυτού"*. Έτσι ό άγιος Ίωάννης τῆς Κρονστάνδης π.χ. άγιος τῶν τελευταίων χρόνων στή Ρωσία, έπρόκοψε καί άγίασε καί επειδή είχε καλή πρεσβυτέρα.

Ό Virgil Georgiou, Ρουμάνος λογοτέχνης, πού έγινε ιερέυς καί ζή στό Παρίσι, μᾶς άποθεώνει τόν πατέρα του ιερέα π. Κωνσταντίνο στό βιβλίο του "Άπό τήν 25η ώρα στην αιωνία ώρα". Νά όμως καί λίγες περίφημες γραμμές για τή μαμά -πρεσβυτέρα: *"Η μητέρα μου ήταν φτιασμένη άτόφια άπό άυστηρή πάστα. Καί επειδή ή ζωή δέν είναι δυνατή στην κατάσταση αυτή τῆς άπόλυτης καθαρότητας, ή μητέρα μου κατέφευγε στον κόσμο τῆς προσευχῆς καί τῆς ποιήσεως. Ύψωνόταν στον ούρανό μέ τήν κλίμακα τῆς πίστεως, μιᾶς πίστεως καθαρῆς καί*

τελείας σάν τήν μεταξένια κλωστή. Ἡ μητέρα μου ἔγραφε προσευχές, ἀκαθίστους ὕμνους καί ἱκεσίες μέ φλογερή καί οὐράνια ὁμορφιά. Ἡ καρδιά της ἦταν θυσιαστήριον «ἐν ᾧ καί ἐξ οὗ εὐχαὶ καθαραὶ προσφέρονται τῷ πανυψίστῳ Θεῷ». Τίς χειμωνιάτικες νύχτες, ὅταν τό χιόνι μεταμόρφωνε τά βουνά μας σέ μιά κόλασι λευκῶν φλογῶν, ἡ μητέρα μου ἔβαζε ἀναμμένες λάμπες σέ ὅλα τά παράθυρα μέ τή σκέψι μήπως ὑπάρχουν κάποιοι δυστυχημένοι ταξιδιῶτες πού τοὺς βρῆκε στό δρόμο ὁ ἄσχημος καιρός. Καί ὅλη τή νύχτα ἔγραφε γι' αὐτούς περίφημες προσευχές, γιά νά τοὺς σώση ἀπό τόν θάνατο. Προσευχόταν ἐπίσης κάποιες ἄνοιξες γιά τά μπουμπούκια καί τά ἄνθη τῆς κερασιᾶς πού ἄνοιγαν πολύ ἐνωρίς καί ἔπεφταν κάτω παγωμένα σάν παιδιὰ πού γεννήθηκαν καί πέθαναν πρόωρα".

Ἀλήθεια, πόσο πλατειά θά πρέπει νά εἶναι ἡ καρδιά τῆς πρεσβυτέρας! Ναί, ἀπέραντη γιά νά ἀγκαλιάζη τοὺς ἐνορίτες τοῦ συζύγου της - τά παιδιὰ του - τό ἐν Χριστῷ ποίμνιό του μέ ὅλους τοὺς καὶμούς τους. Καί νά προσεύχεται μέ θερμῆ γι' αὐτούς πού ἔχουν πλέον ἀναφαίρετα δεθῆ μέ τόν ποιμένα καί πατέρα τους ἱερέα. Νά εἶναι γι' αὐτούς ἡ "μητερούλα", ὅπως λέγουν οἱ Ρῶσσοι τήν πρεσβυτέρα, γιά νά συμπληρώνη τό ἀγιαστικό τοῦ ἱερέως ἔργον μέ τῆς καλωσύνης της τή δροσιά.

Ἀφάνταστη καί ἀνυπολόγιστη εἶναι ἡ θλίψις τοῦ ἱερέως νά βλέπη τήν πρεσβυτέρα του ἀσύμφωνη καί ψυχρή, μέ σβησμένη τήν φλόγα τῆς πίστεως της νά ἀκολουθῆ τή ματαιότητα τοῦ κόσμου τούτου.

Ἐνῶ ἡ πρεσβυτέρα πού ζῆ μέσα στήν Ἐκκλησία μας μέ τά ἅγια μυστήρια, τήν Ἐξομολόγηση καί τήν Θεία Εὐχαριστία, ζεῖ ἀπό αὐτήν τήν ζωή τήν γλυκιά μακαριότητα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ στήν ψυχή της. Ὁ Χριστός γίνεται ἡ πνοή της, ἡ εὐτυχία της. Ὅταν μελετᾷ τήν Ἁγία Γραφή ἢ τοὺς βίους τῶν Ἁγίων ἢ τά θαύματα τῆς κυρίας Θεοτόκου μαγεύεται κυριολεκτικά καί ζεῖ στόν γνήσιο καί ὀλοφώτεινο χῶρο τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἡ καλή πρεσβυτέρα ξέρεي νά σηκώνη τόν Σταυρό τοῦ Χριστοῦ ἀδιάκοπα καί νά δροσιζέται ἀπό τή χάρι πού φέρει ὁ σύζυγός της ἱερέως. Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Νύσσης παρηγορεῖ θαυμάσια καί οἰκοδομεῖ τίς ψυχές μας λέγοντας ὅτι σ' ὅλη μας τή ζωή θά ἀκολουθοῦμε ὀπισθεν τόν Κύριο. Αὐτή ἡ ἀκολουθία εἶναι ἡ πιό τιμητική. Ὅπισω Του. Μόνο στήν ἄλλη ζωή θά δοῦμε τόν Κύριο ἐνώπιον Ἐνωπίω, ὅταν θά ἔχη ἐλαφρυνθῆ ἡ ὑπαρξίς μας ἀπό τό βάρος τοῦ φθαρτοῦ τούτου σώματος, ὅταν ἡ ψυχή μας θά ἔχει ἐνωθῆ μέ τό ἄφθαρτο καί καθαρισμένο σῶμα μας κατά τή Δευτέρα Παρουσία τοῦ Κυρίου. Ὅταν θά ἠχήσῃ ἡ σάλπιγξ καί ὅταν οἱ νεκροὶ "ἐγερθῆσονται πρῶτον".

Στό ἀγιολόγιο τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας μας ὑπάρχει ἡ Ὁσία Μαρία ἡ Αἰγυπτία. Μεγάλη ἁμαρτωλή πρὶν μετανοήσῃ. Ὅταν ὅμως τήν ἐπισκέπτεται ἡ θεία Χάρις καί κρούη τήν θύρα τῆς ψυχῆς της, ἀδίστακτα προσφέρει ὅλα της τά κάλλη στόν οὐράνιο Νυμφίον Χριστό, ὅλη της τήν μετάνοια σ' Αὐτόν, ὅλα της τά δάκρυα γιά νά ξεπλύνῃ τίς χρόνιες ἁμαρτίες της. Μόνιμος "ἐραστής της" ὁ Χριστός πλέον. Ἄλλου εἶδους ἡ ἀγάπη αὐτή. Ζέουσα, ἀπλή, βαθειά, γλυκειά. Ἀξιοζήλευτη ἡ ἀγάπη αὐτή πρὸς τόν Κύριο τῆς Ἁγίας καί γιά τήν πρεσβυτέρα.

Ὁ ἐπίλογός μας ἀφιερώνεται στήν Κυρία Θεοτόκο, τήν *"ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ"*, ἡ ὁποία συμμετέχει στήν ἱερωσύνη τοῦ Κυρίου μας διά τῆς μητρότητός της. Αὐτή ἔδωσε τήν ἀγνή σάρκα της καί τό ζωογόνο αἷμα της ἐκ τοῦ ὁποίου *"ἐποιήθη καί ὑφάνθη"* ὅπως λέγει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ἡ πανακήρατος σάρξ τοῦ Κυρίου μας. Καί ἐμεῖς συμμετέχουμε στήν ἱερωσύνη τοῦ Κυρίου μας διά τοῦ γάμου μας μέ τόν λειτουργό τοῦ Ὑψίστου. Μακάρι δι' εὐχῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ἡ ψυχὴ μας νά γίνεται Θεοτόκος καί νά ζῆ μέσα της ὁ Χριστός.

Ἄν ζοῦμε πάντοτε *"ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ"* μέ τά Μυστήρια, μέ τήν ἀγία παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας μας, θά καταλαβαίνουμε ὅλο καί πῶς πολύ *"σὺν πᾶσι τοῖς ἁγίοις"*, *"Χάριτι Θεοῦ"*, *"Τί τό πλάτος καί μῆκος καί βάθος καί ὕψος"* τῆς θείας ἀγάπης, τῶν Μυστηρίων τοῦ Θεοῦ. Τότε θά ζοῦμε καί θά ἀκτινοβολοῦμε τό φῶς τοῦ Χριστοῦ γύρω μας. Θά πιστεύουμε, θά ἐλπίζουμε καί θά νοσταλγοῦμε δυνατά τήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Τότε, φυσικά, ἂν καί θά αἰσθανώμαστε *"ὅτι ἀχρεῖοι δοῦλοὶ ἐσμεν"*, ὥστόσο θά ἀναμένουμε *"τόν τῆς δικαιοσύνης στέφανον"*, *"ἀμέτρῳ ἐλέει"* καί *"ἀφάτῳ φιλανθρωπίᾳ"* τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καί θά ἐπιποθοῦμε νά ζήσουμε στούς θείους γάμους τῆς ψυχῆς μας μέ τόν *"Ποθούμενον Νυμφίον"* πρᾶγμα τό ὁποῖον εἶναι δῶρο τῆς ἀγίας καί Προσκυνητῆς Τριάδος.

Μακάρι ὁ Κύριος νά μᾶς ἀξιώσει. Σωθείημεν...σωθείημεν. Ἀμήν.